

Alex Vanopslaghs tale ved Liberal Alliances landsmøde

Taler

Alex Vanopslagh
Formand for Liberal Alliance

Dato

5. april 2023

Sted

Tivoli Congress Center

Tak. Det er jo simpelthen skønt at være tilbage i Tivoli Congress Center. Det har vi jo ikke haft råd til i alle de år, vi lå nede i sølet. Jeg har gået hele morgenen og sagt til personalet herinde: Liberal Alliance. Er. Tilbage! De kigger lidt mærkeligt på mig. Men det er fantastisk at være samlet igen til landsmøde. Det gør vi ovenpå partiets bedste valgresultat nogensinde. Den største folketingsgruppe nogensinde. De bedste meningsmålinger nogensinde. Ja, og så er det faktisk første gang, at vi er SÅ mange tilmeldte til et landsmøde. Rygtet siger, at Lars Seier leger med tanken om at love en 20 %-fest, hvis vi det fortsætter. Men det er også værd at huske på, hvor vi stod for et år siden. Få dage før vores landsmøde for ét år siden, fik vi en måling hos Epinion på 1,9 %. Jeg skulle forholde mig til dagen lang på spørgsmål fra journalister og kommentatorer om, hvorvidt vi var en døende patient – og om jeg var den rette leder af partiet. Det var jeg da træt af. Jeg mente, at vi havde gang i noget rigtigt. Vi havde en klar retning for partiet. Vi var et tydeligt borgerligt-liberalt alternativ til den socialdemokratiske styring. Vi havde samlet et stærkt hold af spidskandidater – og havde verdens bedste kampagnemaskine i form af vores sekretariat i ryggen. Og før vi så os om, vendte udviklingen for os. Derfor kan jeg nu gentage det, jeg sagde på valgnatten, da de 7,9 % af stemmerne og 14 mandater var en realitet: Liberal Alliance. Er. Tilbage. Det er på sin plads at give jer en tak. En tak til jer, medlemmerne. Til baglandet. Både i LA og i Liberal Alliances Ungdom. Ikke bare for at have løbet solen sort i valgkampen – men også for at I var der, mens det så sværeste ud. Ovenpå valgnederlaget i 19, så rykkede vi tættere sammen og holdte sammen. Holdte ud. Det er jeg meget taknemmelig over. Tak skal der også lyde til vores fantastiske team på sekretariatet. Med energi, kreativitet og en hård arbejdsindsats fik fyret en forrygende valgkampagne i gang. Og ikke mindst tak til Ole og Henrik. For at I ikke gav op, når det så sortest ud. For at I bakkede mig op gennem tykt og tyndt. Vi har vitterligt holdt sammen og holdt ud. Giv lige dem – og jer selv – en stor

hånd. Der var mange grunde til at vi fik et godt valg. Vi var heldige. Vi ramte topformen på det rette tidspunkt og gik ind i valgkampen med en opadgående positiv spiral. Andre borgerlige partier var måske ikke ligefrem i deres livs form. Og ja, ja, vi var gode på TikTok. Nogle på venstrefløjnen mener vi ligefrem fik groomet børnene til at stemme på os, at det faktisk er takket være alle dem uden stemmeret, at vi fik så godt et valgresultat. Man skal høre på meget fra venstrefløjnen. Til gengæld er det længe siden jeg har hørt dem tale om at få sænket valgretsalderen. Men jeg tror nu også, at valgresultatet skyldes vores egen indsats. At vi gjorde nogle ting rigtige. Vi mente noget, og vi sagde det højt – også selvom det ikke var populært. Eksempelvis når diskussionen faldt på inflation og hjælpepakker. Her stod Liberal Alliance som det eneste parti, der havde modet til at sige: Nej, kære danskere, vi kan ikke komme rendende med en check i tide og utide, hver gang nogle af jer har svært ved at betale en regning. Vi faldt ikke ned i gryden af kriseretorik og mismod, men insisterede derimod på at være håbefulde på Danmark og danskernes vegne. Og måske vigtigst af alt: Vi turde tale om vores menneskesyn. Om vores værdier. Vi sagde ”Du kan godt”! Det fik venstrefløjnen til at koge over i raseri på Twitter. Hvad i alverden bilder de sig dog ind i Liberal Alliance og komme med nedladende og hånende budskaber om at folk godt kan noget selv? Men det gjorde vi. Vi talte om frihed. Ægte frihed. Og om ansvaret, der følger med. Jeg tror, at det var alt det, som danskerne belønnede os for. Alligevel endte valget ikke, som vi havde håbet. Få måneder inden valgkampen stod blå blok til at få flertal – endda helt uden Moderaternes hjælp. Alligevel endte vi med et valgnederlag. Skuffelsen var til at tage og føle på. Skuffelsen blev ikke mindre, da Venstre valgte at gå i regering med Socialdemokratiet og frede Mette Frederiksen i alt fra minksagen til FE-sagen. Men alligevel føler jeg mig hverken forrådt eller svigtet. Og i Liberal Alliance kommer vi ikke til at bære nag overfor Venstre – eller Moderaterne for den sags skyld. Det er jo mest synd for dem selv – og ikke os andre i blå blok. Nu må vi se fremad. I Liberal Alliance kommer vi ikke til at sidde i et hjørne og surmule. Vi er klar til at søge indflydelsen. Der er sikkert dem, der mener, at vi så vidt muligt skal være i hård opposition til regeringen – den har jo en socialdemokrat som statsminister! Andre vil nok mene, at vi skal lægge os helt tæt op ad regeringen og være med i så mange aftaler som muligt. På den måde vil det jo være nemmere, hvis vi bare var et rent magtparti, som altid vil være tæt på magten. For enhver pris. Så pyt med hvilken politik der så føres. Eller hvis vi bare var et protestparti, som altid står ude på sidelinjen for at kritisere. Vi skal være et indflydelsesparti. Vi skal være danskernes foretrukne, borgerlige indflydelsesparti. Som kan gå på kompromis, men ikke på kompromis med

hvad som helst. Som kan gå i regering, men ikke for enhver pris. Som både kan opføre sig voksent og ansvarligt på Christiansborg uden at man mister blikket for den langsigtet værdikamp.

Ja, det parti skal Liberal Alliance være. Jeg får helt lyst til at citere mig selv fra sidste år: For hvem skulle ellers gøre det? Vi har før prøvet som parti, at vi blev så sølet ind i magtens logikker, at folk ikke længere kunne genkende os. Vi har også prøvet at stå så stejlt på principperne, at vi slet ikke kunne få parlamentarisk indflydelse. Vi har lært af vores fejl. Vi er klar til at søge indflydelsen – også med den her regering. Ja, vi vil gerne hjælpe regeringen til at blive en succes. På den måde er vi jo storsindede. Måske ligefrem gavmilde. Vi kan godt unde andre lidt succes også. Men der er ingen garantier for, at regeringen ønsker den succes – altså der er ingen garanti for, at regeringen vil lytte til os i forhandlingerne. Det er jo som bekendt svært at hjælpe dem, som ikke ønsker at blive hjulpet. Men det betyder ikke, at vi ikke kan få indflydelse. For hvis man vinder værdikampen og rykker vælgerne, så rykker man også alle de andre partier. Det har vi set igen og igen i dansk politik – uanset om det drejer sig om DF's indflydelse på udlændingepolitikken, den grønne bevægelses indflydelse på klimadebatten eller Joachim B. Olsens indflydelse på debatten om fattigdom og kontanthjælp. For værdikampen og værdierne betyder noget. Jeg tror også, at vi som folk har brug for værdier i politik for at få vores samfundsindretning og den førte politik til at give mening. Politik kan være voldsomt indgribende. Politiske beslutninger kan have store konsekvenser for folks private liv – eller medføre store forandringer i samfundet. På godt og ondt. Politiske beslutninger kan også være voldsomt upopulære. Derfor har vi brug for, at de også bliver begrundet og forklaret ud fra nogle dybere værdier. Ellers bliver politik ikke bare indgribende – det bliver decideret meningsløst og tomt. Derfor er det vigtigt at begrunde sin politik med værdier. Også fordi værdierne har potentiale til at inspirere, samle og motivere folk. Til at skabe begejstring og vække en stolthed i mennesker. Noget vi kan lade os inspirere af og aspirere efter. Ja, værdierne betyder noget. Den nye regering vi har fået, er ikke drevet af værdier. Nej, den er et arbejdsfællesskab. Det siger de selv. Ikke et værdifællesskab. Den fører sin politik, fordi politikken ifølge regeringen er nødvendig. Ikke fordi politikken hviler på smukke værdier. En teknokratisk regering, der lyder mere som et konsulenthus end som landets politiske ledelse. En regering uden andre værdier end dem, man kan taste ind i et Excel-ark.

En regering, der famler rundt efter en eksistensberettigelse – altså foruden at

lade Mette Frederiksen fortsætte som statsminister for evigt – og konstant må begrunde sin eksistens med overdreven krise-retorik.

Velfærdskrise, trivelseskriser, sundhedskrise, tillidskrise, permakriser, polykriser.

Der kan efterhånden ikke være en mand i Saksøbing, der får en sten i skoen, uden at Mette Frederiksen udråber det til en historisk krise.

Når man hører på landets statsminister, så er der ingen liberal optimisme og intet forsøg på at tale danskernes egne evner op, sådan som man kunne have forventet det fra en Venstre-statsminister. For Mette Frederiksens værdier er ikke de samme som Venstres værdier. De arbejder i fællesskab, men ikke med rod i de samme værdier.

Hvis der nu skulle sidde en kvik journalist herinde – der sidder hvert fald mange journalister herinde – men hvis en af dem er kvikke, og ringer til folketingsmedlemmer fra Venstre og spørger, om der er et værdifællesskab mellem Venstre og Socialdemokratiet, så vil svaret være et nej: ”Vi har et arbejdsfællesskab.”

Hvis den vakse journalist omvendt spurgte, om Venstre deler et værdifællesskab med Liberal Alliance, så er jeg sikker på, at svaret ville være ja. For vi ER rundet af de samme idéer og værdier.

Derfor er jeg også fortrøstningsfuld om fremtiden for et mere borgerligt regeringsalternativ til en regering med Mette Frederiksen som statsminister. For jeg tror grundlæggende på det stærke i at dele værdier.

Så derfor siger jeg til Venstre og Moderaterne: Kan I se mine lange arme her?

Jeg står klar til at tage imod jer, trygt i min favn, når I på ny mener, at vi skal samarbejde om at fremme borgerlige værdier.

Og fælles værdier mener jeg i høj grad, at vi borgerlige har. Det er vores værdier, dyder og menneskesyn, der binder os sammen. Det er det, der gør, at der er forskel på at være blå og rød.

Jeg vil gerne forsøge at sætte ord på, hvad der er vores værdigrundlag og

menneskesyn i Liberal Alliance, som jeg tror mange borgerlige deler.

Hvis jeg skal gøre det helt enkelt, så kan det koges ned til tre ord: ”Du. Kan. Godt”.

Egentlig er det noget, man mest siger til små børn. Når de skal lære at sætte to Duplo-klodser sammen, når de skal lære at spise med kniv og gaffel, når de skal lære at cykle.

Alle, der har haft med børn at gøre, kender til følelsen af stolthed og værdighed i de små poders øjne, når de lærer at gøre noget selv. Og stoltheden smitter af på os, der viser dem vejen.

Sådan stopper vi mennesker nok aldrig med at have det. Det giver os mening, når vi oplever, at vi er herre i eget liv. At vi er kompetente og kan gøre en forskel. Særligt, når vi kan gøre en forskel sammen med andre.

Når jeg skal forklare, hvad der grundlæggende er det borgerligt-liberale menneskesyn, så bruger jeg ofte Dostovejskijs novelle ”Et latterligt menneskes drøm”.

Vi er her ved kernen af, hvad det i mine øjne betyder at være et borgerligt menneske: Staten kan og skal aldrig skabe et lykkeligt liv for os. Man skal have ansvaret for sit eget liv, på godt og ondt. Det er bedre at have en tilværelse, hvor man tager ansvar og begår fejl, oplever både medgang og modgang fremfor at leve et helt liv som en baby i en socialdemokratisk kravlegård.

Det er derfor vi siger ”Du kan godt!”. Vi siger ikke ”Du kan alt”, for der findes ingen perfekte supermennesker. Ingen kan alt, og vi bestemmer ikke, hvad vi kommer ud for her i livet. Men vi siger ”Du kan godt”, fordi der ikke findes noget mere meningsfuldt end selv at gøre en forskel – for én selv og for andre.

Og de værdier ligger jo også bag vores konkrete politik.

Det er først og fremmest derfor, vi ikke tror på, at højere offentlige ydelser løser noget som helst. Det værste er ikke at have et lille rådighedsbeløb – det er der mange, der har – det værste er at have mistet håbet og følelsen af at kunne forbedre sin egen situation. Det værste vi kan udsætte vores medmennesker for

er at tage ansvaret fra dem. At blive parkeret på en offentlig ydelse uden nogen planer for fremtiden. Dét er fattigdom. Så når vi siger ”du kan godt”, så vil vi selvfølgelig heller ikke pakke alle danskere ind i velfærdsvat og ydelser fra vugge til grav.

Det er derfor, vi ikke er med på at kaste om os med hjælpepakker, hver gang der sker ét eller andet slemt i økonomien. Vi vil heller have lavere skatter fremfor høje checks.

Når vi siger ”Du kan godt!”, ja, så bliver vi altså heller ikke hverken sure, forargede eller misundelige, når det viser sig, at folk rent faktisk godt – også godt kan tjene deres egne penge. I nogle tilfælde ret mange.

Og derfor er det naturligt for os, at sige: De første 7.000 kroner man tjener hver måned, skal være skattefrie. Topskatten skal væk sammen med misundelsen. Og nå ja, så har vi alle de andre skatter og afgifter, hvor vi har fremlagt en fuldt ud finansieret plan til at sænke skatterne med mere end 100 mia. kroner.

Det er ambitiøs reformpolitik – men ikke en reformpolitik alene for at pumpe arbejdsudbud og BNP-tallene op. Det gør det også, jo jo – men det er først og fremmest en reformpolitik med udgangspunkt i vores værdier og menneskesyn.

”Du kan godt!” – Jo jo. Men kan hvad? Man skal kunne noget, være god til noget, før man godt kan.

Derfor må og skal det være en topprioritet for vores parti i den her valgperiode, at vi kaster os helhjertet ind i arbejdet med at få genskabt en velfungerende folkeskole.

Det er mange års fejlslagen politik, vi skal rette op på. Henning Fønsmark – I ved, ham der er opkaldt efter en pris, som jeg fik – skrev tilbage i 90erne en fremragende bog. ”Kampen mod kundskaberne”.

Her beskrev han, hvordan folkeskolen tidligere var domineret af en færdighedskultur – altså en kultur, hvor børnene skulle undervises i konkrete færdigheder, kundskaber og viden – og trænes i dem. Centralt var også gamle dyder om flid, at gøre sig umage og være vedholdende.

Den kultur har man langsomt udhulet – med den totale katastrofe med indførelsen af den socialdemokratiske folkeskolereform i 2013.

Selv socialdemokrater kan i dag se, at folkeskolereformen var en fejl. En fejl, som vi skal have rettet op på i den her valgperiode.

Vi mener, at folkeskolen på ny skal være præget af en færdighedskultur fremfor abstrakte kompetencemål, projektopgaver og gruppearbejde om at løse klimakrisen.

For det er altså svært at løse en klimakrise, hvis ikke man har lært at løse en ligning først.

Hvis vi får opdyrket færdigheder, kundskaber og viden hos de unge, vil flere af dem opleve, at de kan møde voksenlivet med et: ”Jeg kan godt!”

I sidste ende handler det ikke bare om at få stærke individer – men også at få et stærkt fællesskab i Danmark. Personligt ansvar og stærke fællesskaber hænger sammen.

Mange af de stærke bevægelser i tiden – og her tænker jeg på den woke, venstreorienterede identitetspolitiske bevægelse samt dens modpart – højrepopulismen – har det til fælles, at de tager udgangspunkt i, at de ikke selv kan gøre noget for at ændre deres liv – det står samfundets undertrykkelse i vejen for.

Og når man ikke længere kan tage ansvar for selv at gøre en positiv forskel i sit liv – hvad er der så tilbage andet end at være vred på det samfund, som er skyld i alt?

Uden det personlige ansvar, bliver fællesskabet skrøbeligt – fællesskabet bliver en fjende.

Lad os lægge mindre vægt på de ting, vi netop ikke har til fælles – vores køn, seksualitet, om vi er jyder eller københavnere. Det vigtige er ikke, om vi er rige eller fattige, om vi har danske eller udenlandske rødder eller om vi foretrækker at bruge vores søndage på at gå i kirke eller om vi foretrækker at bruge dem på at tage til dragshows på biblioteker.

Ikke fordi, det er ligeegyldigt i vores private liv, det er de på ingen måde. Men fordi, man kun kan bygge et stærkt fællesskab på dét, man er fælles om.

Og hvad skal vi så være fælles om? Ja, vi skal være fælles om at stræbe efter at være samfundsborgere, der tager ansvar for os selv men også for fællesskabet. Hvor vi – som Grundtvig sagde – som individer tager ansvar for det fælles bedste, men hvor vi ved, at det kræver frihed for den enkelte at påtage sig det ansvar.

Hvor vi alle kan tage del i at være samfundsborgere i Danmark, hvor vi med egen flid og iverigdom kan skabe os et godt liv – og gøre vores omgivelser bedre.

Ikke som ordrer fra en fjern kommandocentral på Slotsholmen, men som et bånd mellem mennesker, der er frie til at forpligte sig.

Det er sådan, det store danske fællesskab er skabt. Og det er sådan, det kan blive stærkere, bedre og mere næstekærligt.

Det leder mig hen til noget andet, som jeg mener er et afgørende ideal for os borgerlige: at de bedste løsninger vokser nedefra og op.

For nogle år siden kørte Socialdemokratiet en kampagne om, at den bedste opfindelse nogensinde var Danmark. Underforstået, at det var Socialdemokratiet, der havde opfundet, designet og indrettet Danmark.

Men det er noget vrøvl. Det var hverken kongen, kommunen eller Socialdemokratiet, der opfandt Danmark – det var danskerne, der brugte deres nyvundne frihed til at tage ansvar. Danmark er skabt nede fra og op.

Det er farligt at tro, at vi fra Christiansborg kan sidde som de alvidende samfundsingeniører og designe det perfekte samfund.

Altså, hvordan er det lige det går med alle de ting, som er centralt styret eller centralt skabt i Danmark?

Der er mere end ét års ventetid for retssager, hvis du ringer til politiet fordi du har haft indbrud, bliver det sjældent opklaret, livstruede patienter med

tarmkræft må vente mere end 2 måneder på behandling, ventetiden i psykiatrien er på flere år, 13 % af børnene går ud af folkeskolen uden at have styr på de mest basale færdigheder – og de fleste af os er hundeanget ved tanken om at ende på et offentligt plejehjem – eller nede på et kommunalt jobcenter for den sags skyld.

Vi danskere er bange – bange for at havne i kløerne i det offentlige system, vi kalder verdens bedste velfærdssamfund.

Vores velfærdsstat er udfordret, netop fordi den ikke er et velfærdssamfund.

Velfærdsstaten som den er indrettet i dag, vil langsomt smuldre fra hinanden, hvis ikke vi tør nytænke den.

Vi ser ind i en årrække, hvor udgiftspresset på velfærden, bliver enormt:

Vi får flere og flere ældre, som lever længere og længere. Der mangler arbejdskraft de fleste steder i den offentlige sektor – udover i administrationen, i kommunikationsafdelingerne, i ledelsen, i forvaltningerne og i styrelserne. Her er der forbrugs- og jobfest!

Men til den rigtige velfærd, mangler der hænder.

Samtidig vil forventningerne til, hvad vi kan få i velfærden i fremtiden, kun stige.

For bare 20 år siden fandtes en iPhone ikke. I dag kan jeg tage min telefon og bestille hvad end jeg ønsker mig af mad, og så bliver det leveret af et Wolt-bud.

Ingen af os vil finde os i ét ugentligt bad og vakuumpakket mad, bare fordi vi kommer ind på et kommunalt plejehjem.

Vi lever ikke længere i 70'erne, så vores forventninger, til hvad vi kan få er højere. Men på mange måder har vi en velfærdsstat, der stadig fungerer som i 70'erne. Bare med mindre indendørs rygning.

Og det er et problem, som ikke kan løses med flere penge.

Det har jeg sådan set sagt i mange år. For nogle år siden sagde jeg i Berlingske, at velfærdsstaten var i sin terminale fase. Det blev mange socialdemokrater sure over.

Det nye er, at Mette Frederiksen åbenbart også er begyndt at sige det – bare uden min elegante retorik. Nogle gange kan virkeligheden jo tvinge selv Socialdemokrater til at sige noget klogt. I Liberal Alliance er vi klar til at se på en afbureaukratisering af den offentlige sektor.

Men lad mig advare enhver mod at tro, at vi får løst de fundamentale udfordringer vi står i som velfærdssamfund alene ved at sætte kommuner og velfærdsinstitutioner fri.

For det løser ikke det største problem: Nemlig dét, at man aldrig kan gå konkurs i det offentlige. Og at belønningen for den gode indsats og den gode velfærd – som vi har mange steder – også i det offentlige – er begrænset.

Da TV2 sendte dokumentaren ”Plejhjemmene bag Facaden”, hvor vi så stakkels Else blive mishandlet, var venstrefløjens reaktion, at det bevidste, at ældreområdet manglede penge og ressourcer.

Som om det ville være bedre for Else, hvis 4 hjemmehjælpere fremfor 3 mishandlede hende?

FOA – fagforeningen for offentligt ansatte – var også på banen. De var forarget og mente at det var utilstedeligt. Ikke overfor Else – nej, det utilstedelige var, at TV2 havde valgt at bringe dokumentaren og udstille deres fagbevægelses medlemmer på den måde.

Den socialdemokratiske minister reagerede ved at sige, at der nok var mange andre eksempler som Else-sagen. Så nu skulle der være mere tilsyn og kontrol. Mere system!

Altså forestil jer lige et scenarie, hvor dokumentaren havde handlet om et privat plejehjem med profit, der mishandlede de ældre – og så venstrefløjens reaktion var, at det skyldtes, at vi ikke gav NOK penge til det private plejehjem.

Det kan ingen af os se for os. Og det udstiller absurditeten. For selvfølgelig

burde det være sådan, at plejehjem der ikke fungerer tilfredsstillende, lukker og slukker og blive udkonkurreret af plejehjem, som behandler de ældre med respekt, omsorg og ligeværd.

Derfor er der brug for, at vi tør skabe et rigtigt velfærdssamfund, hvor borgernes behov er det vigtigste. Det er som om, at vi har glemt, at velfærd er andet end at være offentligt ansat.

Vi skal tage et opgør med kommunernes ret til at eje og drive velfærdstilbud. Vi skal og fjerne deres ret til at indføre alskens unødvendigt bureaukrati og dokumentationskrav.

Velfærdstilbud skal enten være selvejende eller private med frie rammer til at tænke nyt og indrette velfærden, som de tror passer bedst til borgerne. Ikke som vi har dikteret på kommunkontoret eller på Slotsholmen.

Pengene skal følge borgeren. De penge vi afsætter til velfærdsydelser, skal ikke ædes op af kommunal administration. De skal direkte ud og arbejde på det plejehjem, den børnehave eller det bosted, som borgeren måtte vælge. Inspiration kan findes i Tyskland, hvor borgerne har frit valg mellem private plejehjem og selvejende plejehjem. Her er der plejehjem for naturelskere, for seksuelle minoriteter og for katolikker. Sikke en mangfoldighed, der opstår, når man slipper friheden og ansvaret løs og dropper de kommunale samlebandsløsninger.

Jeg er ikke i tvivl om, at vi kan lave de nødvendige reformer, som sikrer bedre velfærd. Jeg er dog mere i tvivl om den her regering har modet til for alvor at sikre, at vi går fra en tung og rigid velfærdsstat til et dynamisk og næstekærligt velfærdssamfund.

Jeg håber det inderligt – vi vil jo så gerne hjælpe den her regering, til at blive så visionær, som den påstår, at den allerede er.

Afgørende bliver det også at løse manglen på arbejdskraft.

I dagene op til at midterregeringens regeringsgrundlag blev præsenterede, ventede jeg i åndløs spænding. Hvilke store politiske sejre, var det mon, Venstre havde fået, som aldrig vil kunne ske med de blå partier? Hvad mon der ville

komme op af den magiske midtergryde, som kunne springe rammerne for hvad der hidtil var muligt i dansk politik? Ja, hvilke storslåede reformer var det, som Mette Frederiksen måtte droppe rød blok for at få gennemført?

Ja...

Det viste sig jo så, at regeringen slet ikke har det store mod på reformer. Ingen store ambitioner, når det kommer til at sænke skatterne, ingen store ambitioner, når det kommer til at åbne op for udenlandsk arbejdskraft, og ingen store ambitioner, når det kommer til at træffe de svære men vigtige beslutninger om, at sænke eller fjerne sociale ydelser, der går til dem, der godt kan klare sig selv.

Tværtimod vil regeringen skære i en af de få ydelser, som gives til folk, der har brug for hjælp – nemlig seniorpensionen for de nedslidte – for så at give nogle af pengene til raske mennesker på Arne-pension.

I Liberal Alliance er vi klar til at diskutere reformer af de forskellige ydelser vi har for tidlig tilbagetrækning. Men vi kommer ikke til at være med til at skulle sikre dårligere vilkår for de reelt nedslidte for så at give pengene til raske mennesker, som Socialdemokratiet har opfundet deres egen Arne-ordning til.

Når jeg ser på den her regering, så ser jeg en reformforskrækket regering.

Så kan regeringens løjtnanter pege på afskaffelsen af store bededag som det ultimative bevis på det store reform-mod, alt det, de vil. Men afskaffelsen af store bededag er et forslag født i afmagt over, at man ikke har modet til at lave rigtige reformer på alle de andre områder.

Og dét indgreb i den danske model – som vi i årtier har været stolte af at værne om – er en stor, fed understregning af, at regeringen er drevet af teknokratiet og ikke af sunde og solide værdier.

Hvis vi skal fremme borgerlige-liberale værdier og borgerlige-liberale løsninger, så kræver selvfølgelig et stærkt Liberal Alliance. Og det kræver et stærkt borgerligt værdifællesskab, som kan stå sammen, gå sammen og arbejde sammen på Christiansborg.

Man kan finde mange kommentatorer og analyser, der siger, at det borgerlige

Danmark intet kan sammen. Jeg har det nok lidt på samme måde med de analyser, som jeg har det med analyserne til sidste års landsmøde om, at Liberal Alliance var en døende patient.

Vi har et godt samarbejde i den tilbageværende blå blok. Derfor vil jeg også gerne rette en tak til Søren Pape, Morten Messerschmidt, Inger Støjberg og Pernille Vermund for godt samarbejde og for ikke at give op på det borgerlige Danmarks vegne.

Det borgerlige puslespil er måske slået i stykker, men brikkerne, de er der endnu.

Nu har jeg haft den ære at have haft ikke blot to, men hele 13 folketingskollegaer i næsten et halvt år.

Ja, det bliver lidt sjovere til sommerfesten i år!

Jeg skal da ærligt indrømme, at vi var lidt bekymrende, hvordan det skulle gå for så

ny og uerfaren en folketingsgruppe.

Men ved I hvad? I er nogle stjerner. I er nogle holdspillere. I tager jeres mandat og ansvar dybt seriøst, læser op på jeres ting og lærer at skabe liberale resultater.

Man taler meget om diversitet i disse år. I Liberal Alliance har vi ægte diversitet i folketingsgruppen.

Alt fra den gamle erhvervsboss, der har haft sit eget racerhold, til den unge ekspedient fra Partyland i Kolding.

Unge, gamle, mænd, kvinder, ja, selv en færing har vi fået os!

Jeg er overbevist om, at det bliver en enorm styrke for os.

Sólbjörg, Carsten, Jens, Louise, Helena, Katrine, Lars-Christian, Sandra, Alexander, Steffen og Steffen. TAK! Giv dem lige en stor hånd!

Men selv i beruselsen over, at 3 er blevet til 14, skal vi passe meget på, at det ikke

stiger os til hovedet.

Vi kender alle til de græske myter om hybris – og sidenhen nemesis. Eller på godt dansk: Hovmod står for fald.

Tag ikke fejl. Jeg mener selvfølgelig, at vores politik og vores politikere er så gode, at mange flere burde stemme på os. Det er min ambition, at vi skal blive en ledende og indflydelsesrig kraft i det borgerlige Danmark.

Men det er noget, vi skal gøre os fortjent til. Så lad os nu holde begge ben på jorden og arbejde hårdt for at vise de knap 8 % af danskerne, der stemte på os ved sidste valg – mange af dem for første gang – at det var en god ide og at det kan de trygt gøre igen. Kan vi holde fast i dem, så er jeg sikker på, at vi også kan få flere til (og også få gode valg til EP og kommunalvalget).

Det må aldrig blive et mål for Liberal Alliance alene at skulle få mange stemmer. For så bliver vi et parti, der tilrettelægger politikken efter at få mange stemmer og ikke efter, hvad vi mener er det rigtige.

”Succes er at gøre det rigtige” lød det på et af vores plakater fra Du kan godt-kampagnen. Der stod ikke ”succes er at mene det samme som vælgerne og så få vildt mange stemmer i politik”.

I lang tid efter jeg kom til som leder af partiet, gik jeg og grublede over: Hvad for et projekt skal Liberal Alliance være for at vi overlever? Hvad skal vi gøre for at undgå døden som politisk parti?

Jeg grublede og grublede – tvivlede – og det sled på mig.

Undervejs indså jeg, at jeg stillede mig selv det forkerte spørgsmål. Det rigtige spørgsmål var ikke, hvad vores projekt skulle være for at overleve men derimod: Hvilket projekt er værd at kæmpe for og gå i døden for? Altså i en politisk forstand, rolig nu.

Vi skal sige, hvad vi oprigtigt mener. Kæmpe for det vi tror på. Og hvis mindre end 2 % af danskerne kan se det geniale i det, ja, så er det nok bedre at bruge tiden på noget andet.

Heldigvis fik vi et godt resultat. Måske netop fordi vi som parti havde modet til at være os selv og ikke gemme os bag taktiske overvejelser. Det må og skal vi ikke glemme.

Liberal Alliance ER tilbage. Men vi skal videre. Videre mod nye solbeskinnede højder.

Tak for ordet. Godt landsmøde.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Liberal Alliance, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/alex-vanopslaghs-tale-ved-liberal-alliances-landsmode-2023>